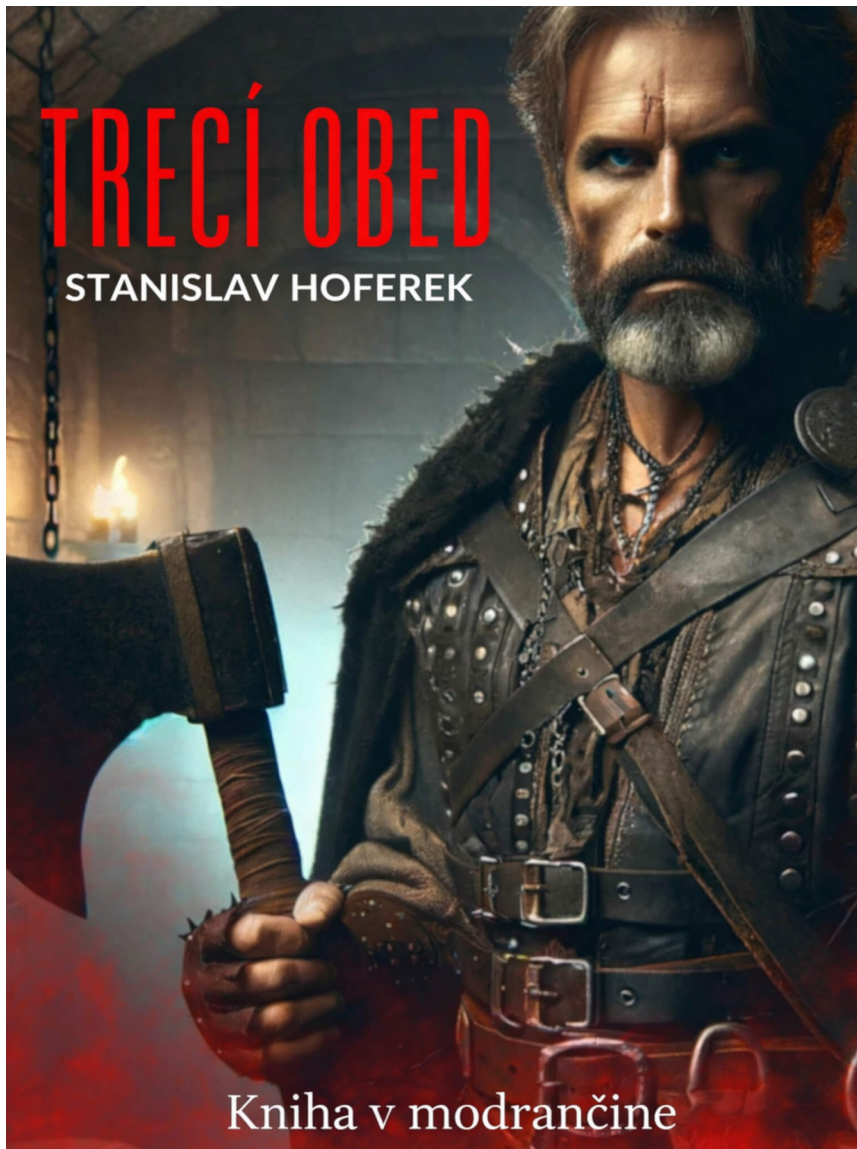

Tretí obed

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Pavel Sekerák

O knihe

Tretí obed je kratučká povídka, kerá bola pôvodne napísaná pre súťaž Ohnyvé pero. Jako horor šak neny dostatečne hororová, alebo nemá presnú hororovú príchuť. Krátke čítaný obsahuje netypický čierny humor a nečakané rozuzlený.

Trecí obed

Vchádzam do stredne veľkej miestnosti. Niekolko fakél a dvere, ktoré úplne netesná, a po svojom obvode dodávajú málinko svetla keď svíci slnko. Dve tvrdé postele, dve stoličky, jeden stól. Stól nemá štvrtú nohu, tak niekto dostal nápad podepírat ho jakýmsi kmenom.

„Ták, totok je náš palác. Paráda, či né?“ Majster sa zase snaží vtypkovať, ale mne to vtypné vôbec nedôjde. Zvlášť, keď vidím druhú časť miestnosti. Tri cely, každá ze silným zámkom. Vedľa nich stojan na sekeru a pár kamenú.

„Nádhera,“ hovorím len tak, aby som prerušil cicho. Vôbec sa z tohoto miesta neteším. Ako by som sa aj mohel?

Majster mi ukazuje moju postel. Je menšia jak tá jeho, ale any sa nečudujem. Je to silný chlap. Né šak taký, za jakým by sa obracali ženské.

„Vím, že je to tvój prvý den, ale nebój sa. Z kráľovskej milosci sa najíš a máš pokój. Nemusíš makat gdesi na poli. Určite, někedy je to krvavá robota, ale zvykneš si.“

„Někedy?“

„Někedy někdo dostane milost na poslednú chvíľu.“

„To sa stáva jako často?“

„Pred... troma zimáma. Alebo štyrma? A to bola taká vtypná historka, kaplán scel odseknúť hlavu vlastnej žene, ale strážnici chycili jeho milénku. Tak dal plamennú reč, že...“

„Nescem to počut.“

„Prečo né? Vyprával, že...“

„Stačí.“

„Ty si nejaký bojko. Prečo vlastne sceš byt katóf asistent? Trocha špásu a zle je, nejaká krf a zle je, trocha bezprává ve svete a ty si neny ve svojej koži. Jedel si něco?“

„Nemám chut.“

„Tak to si trecí obed vychutnám ja! S tebú neny sranda. Zato s tvojim predchodcém bola velká sranda. Chichotal sa, rehotal sa, ešče sem ho aj o život pripravil a namísto posledného práná sa smál tak, že som musel ten smích prerušíť sekerú.“

„To je hrúza.“

„To je... taký ten bezhlavý smích. K popukánú!“

„Šak ked myslíš...“

Včuleky rozmýšlám, že zmeným prácu. Prihlásil som sa, lebo potrebujem penáze, jedlo a postel. Né preto, aby sem pomáhal takémuto chlapovi a jedného dna ho nahradzil.

„Očúvaj ma. K temu trecému obedu. To je taká hra. Sám sem to kedysi navrhel a je to úplne k popukánú. Delá nám obed na tri porcie. Jedna pre každého a trecá pre vítaza. Chápeš? Král sa stará, aby sme sa nenudzili. Dovlečú nejakého nešťastnýka. Povedzá, že ho zajtra popravá. Alebo pozajtra, alebo ešte o den neskór. Jako kedy. Raz tu mal byt négdo celý týden a nedočkal sa. To musela byť pre divákú neskutečná nuda.“

„K temu obedu.“

„Ked učen uhádne, za čo nékeho popravá, dostane trecí obed. Ked né, mám ho ja.“

„Stáfka o tém, za čo človek umre?“

„Je to zlodej, keď vyzerá ako zlodej? Možno je to zlodej. A možno né. To je na tém ftypné. Nékedy je to nevernyca neverná a vyzerá jako grófká alebo barónka. Ale to je lahké, lebo takým tu furt néčo smrdzí a je to málo královské. Chápeš? Keď za neveru donesú mladú ženu prámo od hrnčárskeho kruhu, tak má ináčé reči jako nejaké šlachtičské panyčky. Ale môže to šálit. Je dôležité, čo poví králov úradník. Nékedy sekne nékeho za vlascizrada a prítém ukradél kúčšek syra. To mosí byt ozaj královský syr! No neny to super? Že královský syr. Vlascizrada za královský syr... alebo královražda! Král syrú sa dostal do špatných rúk!“

„A trecí obed pre teba.“

„To je na tém to najlepšie, né?“

Jedna z cěl neny prázdna. Kukám na starenu, kerá drží v rukách pár stebél trávy a sedzí na studenej zemi.

„Tá nemá ci nič nepoví.“

„A to je nemá bylinkárka odsúdzaná na smrť?“

„Aspon je cicho. Zetnem jej hlavu a hotovo.“

„Za čo je tu?“

„Nevera.“

„Nevera? Ona? Babka s cichú modlibú a je tu za neveru?“

„Raz tu ból jeden z generálú. Veril bys temu? Sekerú sem mu zetál hlavu a tá sa gúlala aj s tými jeho upravenýma fúzkama.“

„Ty rád tipúješ?“

„Ja si tipúvat nemosím. Len si to myslím. Pomocnýk tipuje, majster sa raduje! Zvlášť, keď bolo kura s kóprem a horskú solú. A k temu tí... jak sa to poví? Néčo jako knédla, ale s oliváma.“

„Nevím. Ale aj tak sa dzivím, že myslíš na jedzený.“

„Neskaj mám trecí obed ja, za tvójho predchodcu. On si myslel, že tá babka bude ráno popravená za nejakú činnosť proti kráľovstvu a pritom je to úplne obyčajná nevera.“

Na staré dvere niekto klope. Majster friško vstáva a ide hore. Otvára dvere.

„Tak čo bude?“

„Pagáče ze zázvorem. Kúšček slaniny a pivo. Ale neskaj je zas nejaké rídke, jako keby to s vodú míšali.“

„Jáj, verbež jedna hnusná, kuchynská! A zas trocha pripomína mydlovú vodu?“

„Zas!“

„A ona?“

„Nevím, nepovedali. Bér si ju.“

Vidím, jako strážnyk doslova podáva jednu chudšú ženu majstrovi katovi. Za chvíľu už s nú aj zstupuje dolu. Mám možnosť si ju poriadne prezreť, pokial sú dvere otvorené. Po chvíľe sa však štyri fagle mená na hlavný zdroj svetla a vidno ju o niečo horšie. Oči si však pomaly zvykajú na tmavšie priestory.

„Pod, krasocinka, môžeš si aj vybrať kam pôjdeš. Jednotku, dvojku či trojku?“

Ze ženy ide len vzlykajú. Je smutná, úplne v šoku a spadla by na schodech, keby ju majster tak silno nedržal.

„Myslím, že pôjdeš na samotku, malunká. Máš popravu v ináčom dátume jako táto starena, rozumíš?“

Počujem stále len plač a dziwné, nevtypné poznámky majstra kata. Rád bych jej podal aspon stoličku, ale asi by to zebrał jak výraz slabosci. Alebo né? Skúsim to.

„Dajme jej aspon stoličku.“

„Zbláznyl si sa?“

„Aj tak sa budeš na nu kukat, tak nech si aspon sadne.“

„Na toto sem já už starý. Víš, čo sem si užil v mladosci?“

„Ty...“

„Ále no tak, vím, čo sceš povedat. Já si všímam ludzí. Aj teba. Máš pocit, že je rozumné ma nenávidzet, ale ja len žijem, robím si svoju robotu a do inších vecí a ludzí sa nestarám. Nigdo neny bez viny, any ja. Ale dám ci dobrú radu. To posledné, čo sceš je, aby sa ci v hlave šécko pomotalo. Príde pekná žena, zblbne ca, zetneš jėj hlavu a potom máš výčitky. Zvlášť prvých tak dvanást či štrnást popravených má na chlapa veľký fplyf. Mosíš byt silný.“

„Si hnusný.“

„Je to tažký chleba. Ale čo s tým narobit? Podme o trecí obed. Čo myslíš?“

„Mám povedat, za čo sedzí?“

„Šak skús.“

„Čo sa stane, keď nikeho neprivedú?“

„Jáj, to je strašná nuda. Rozdzelí sa obed na pólky. Žádna sranda.“

„Zahrám si tútok hru, nech si spokojný. Myslím, že je tu za krádež.“

„Finálna odpoved?“

„Áno.“

„Nesceš sa na nu lepši pozret? Trocha ci na nu posvícim.“

Majster bere jednu z fakél bližšie k cele, do kerej hodzil mladú ženu. Je relatívne pekná, s dlhýma hnedýma vlasáma. Opálená, istotne neny ze žiadneho paláca. Má na sebe staré handry, keré nezakrývajú doránané kolená.

„Ešče môže byt žebráčka.“

„Tak keré? Zlodejka či žebráčka?“

„A možná je úplne nevinná.“

„Aj to sa někedy stáva.“

„Naozaj? A jak to dopadlo minule?“

„Boli pirohy. Jáj, vela pirohú. Ból tu pán, vyzeral jako kriminálny, ale ziscil sem, že bol úplne nevinný. Mal sem tri porcie, lebo ftedajšému pomocnýkovi sa vóbec nescelo do jedzená. Ešče to ból nejaký jeho ujo, desik z opačného konca mesta, no šak veril by si temu? A tá pomály pečená slanynka bola najlepšá. Aj s mladú cibulkú.“

„Odchádzam.“

„Hej! Počkaj! Ic na chvílu na vzduch, jak sceš, ale ešče si mi nepovedzél, za čo tu podla teba je! Ide o vela!“

Vybehél sem ven, čo najdál. Zašél sem za kamarádem a šeckeru mu povyprával. Na druhý den si po mna prišli stráže. Stala sa nevídaná vec. Majstra našli mrtvého. Myslel sem, že budem podozrivý, ále zmenilo sa to na něco ešče zvláštnejšie. Mám vraj skúsenosci, budem nový majster kat. A mám si nájsť učna. Tý dve ženy mám sekerú popravít já. Aj mnohých ďalších, čo prindú za nimá. Doteraz sem nygdy ndržál v ruke sekeru. Nescem tútok robotu, ále čo mám robit, ked nevím nájsť žiadnu inačú? Mám kradnúť a sám sa ocitnúť pod sekerú? Any nevím, jako zemrél, šak sršal zdravím. Preklála ho tá starena? Ked áno, hodzí prekláci aj na mna?